

Ens ha arribat

Maniobres a Andalusia

El PP no vol tenir cap sorpresa a Andalusia. És veritat que les enquestes li són favorables i li donen la majoria ab-

soluta, però no se'n refia. Per això està negociant amb el partit regional de Rosa Díez. Si Arenas no aconseguís els 55

escos necessaris, espera comptar amb els vots d'UPD. No per formar un govern de coalició, sinó per tenir els vots ne-

cessaris per tirar endavant algunes mesures polítiques. A canvi, UPD obtindria visibilitat al Parlament andalús.

Apunts

Lluís Martínez

'Trágala'

Ara que està de moda commemorar la Constitució liberal del 1812, la Pepa, i que alguns humoristes –els mateixos que tenen un problema amb Catalunya– sembla que enyoren, he recordat que pocs anys després, amb motiu del Trienni Liberal del general Riego –que va inaugurar un llarg cicle d'intervencions polítiques dels militars que va arribar fins al 1981–, es va posar en circulació un himne, anomenat *Trágala, perro*. Un himne que anava adreçat als partidaris de l'absolutisme, que després es van prendre la seva revenja durant la Dècada Ominosa, i el nom ja ho diu tot. Bé, el cas és que, més enllà de les ideologies dels uns i dels altres, la cançó expressava millor que qualsevol episodi com s'entenia la política espanyola. És a dir: es tractava de conquistar el poder per imposar a l'altre, al que pensava diferent, una manera de fer les coses. Li agradés o no. No cal dir que quan els torns canviaven assistíem a la mateixa cerimònia, però amb actors diferents.

Quan s'examina la història d'Espanya un acaba fent-se aquesta simple pregunta: progressem? Perquè si les relacions amb el que pensa diferent només s'entenen com a imposició, potser cal que algú s'ho faci mirar.

Hi ha qui afirma aquests dies que Espanya té un problema. No s'enganyin amb aquesta formulació de la qüestió. El que volen dir és que ells ja tenen la solució per a Catalunya. Quina? Fàcil: imposar-li la llibertat. La llibertat de ser com ells, de pensar com ells i de parlar com ells, que fent-ho, naturalment, en la llengua de l'imperi, ens portarà a la redempció.

La col·leccionista

Donegal o Badalona

De vegades l'atzar et sorprèn amb algun regal. Aquesta setmana tenia previst buscar una estona llarga per dedicar-la al poemari guanyador del premi Carles Riba, *Llum d'Irlanda* de Marcel Riera. I a Badalona, on visc i on va néixer aquest poeta, aquesta setmana hi ha passat una cosa que només succeeix molt de tant en tant: hi ha hagut boira. Una boira espessa que semblava que sorgís del mar per engolir la Rambla i les palmeres, i les cases i els semàfors. Una boira que feia que Badalona no semblés Ba-

dalona. I jo llegia: "Encastada a l'asfalt / la boira de mató s'arrossega amb un deix / de gasoil." No és Badalona, és Donegal. Els versos de *Llum d'Irlanda* comencen a amaram-me i ja sento la humitat a la pell: pluja, pedres lluent, mullena, colors igualits, síl·labes molles, pintes de cervesa. Les imatges arriben, una darrere l'altra, precises i poètiques, i m'arriba la fortor de peix ressec, la música celta, els renills dels cavalls xops que pasturen, el tacte de la molsa. "Si la veritat és un lloc on fa fred, deu ser molt a prop d'aquí", diu Marcel Riera.

ANDREU PUIG

D'aquí? De Donegal o de Badalona? D'Irlanda o de Catalunya? "Aquí no és allà però encara som més illa", m'aclareix, aleshores. I continua delectant-se en les paraules per pescar l'ànima d'aquest país verd i humit, i ho fa com un visitant que tot ho observa, que guarda instantània a la retina, que

pinta a l'oli un paisatge, que reescriu les paraules dels poetes irlandesos. Però *Llum d'Irlanda* no mira només cap enfora, darrere dels vidres que regalimen, a través de la boira, també mira cap enrere i cap endins: "I aquella olor i aquell tacte clar del midó / de la roba que encara m'encarcara els

records." Vaig arribar al final de *Llum d'Irlanda* i Badalona encara estava amagada rere una boira de mató. Jo havia passat la tarda en una illa i havia vist imatges com aquesta: "S'inflen els llençols com globus mig partits, peten / contra el buit que ells mateixos creen quan fuetegen / l'aire i s'estan només un instant quietes, erectes, / mossegats per agulles d'estendre que no deixen / anar les preses blanques que s'assequen brandant." Podria haver alçat els ulls i ho hauria vist a través de la finestra, però era a Irlanda. "No paro d'omplir pàgines imaginant les coses / que no vaig veure, o bé només recordant."

Sílvia Soler

Vuits i nous

Fruits de Reus

Manuel Cuyàs

El senyor Antoni Pont, l'empresari de la marca Borges d'olis i fruits secs amb domicili a Reus, es penja del coll una cadenetta amb una pinça a cada extrem, hi subjecta el tovalló –ningú no sap millor que el senyor Pont com taca l'oli–, i es disposa a dinar. Abans ha explicat als comensals que l'acompanyem que 150 empresaris de les comarques de Tarragona presidits per ell treballen a favor de l'excel·lència i que a través d'una fundació que es diu Gresol han instituït uns premis que amb el nom de Gaudí-Gresol distingeixen cada any deu

persones que han excel·lit en les seves respectives disciplines. Ens ha dit els noms dels agraciats d'aquest any, entre els quals hi ha Manel Estiar-te, José Antich, Gabriel Ferraté, Pilarín Bayés o Joan Roca. En un dossier llegeixo els noms d'anys anteriors: Valentí Fuster, Lluís Pasqual, Joan Antoni Samaranch, Josep Cuní, Jaume Arias... Jaume Arias dina amb nosaltres, assegut al costat d'Antoni Pont, el del pitet en suspensió. Sí: no puc treure els ulls d'aquest tovalló amb clemàstecs que penja sobre el pit d'un dels empresaris majors d'aquest país, un home amb mercats oberts a Califòrnia, la Xina,

ANTHONY GARNER

Rússia o l'Índia que tot dinant ens explica que la crisi encara no ha tocat fons i que només sap una manera de superar-la: la internacionalització. La internacionalització que ell practica anant pel món amb aquest català mig de Lleida i mig de Reus, amb

aquest aire dels pagesos de Tàrraga i amb aquest tovalló al pit. "Reus, París, Londres", sí, però de tornada sempre Reus. Internacionalització amb els peus plantats als orígens.

També hi ha amb nosaltres l'alcalde de Reus, Carles Pellicer. Reconeix que està preocupat perquè la ciutat sigui coneguda i la gent no pensi que tot passa a Barcelona. Vol potenciar el general Prim, el pintor Marià Fortuny, fills de Reus com el més il·lustre de tots: Antoni Gaudí. En Jaume Arias el tranquil·litza: tothom coneix Reus, no passi ànsia, alcalde. Gràcies a Gaudí, l'arquitecte espiritual i mig sant ancorat a la terra i a aquest senyor del pitet agafat amb unes pinces saben que Reus existeix tots els que en aquest món piquen quatre ametlles i quatre avellanes o fan servir l'oli per amansir, per fregir o per ungir.